

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.125 van 3 december 2015
in de zaak A. 212.723/XIV-35.670**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat RafJespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,
thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 juni 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 123.440 van 30 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.670 van 14 juli 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat RafJespers, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, dient op 30 juni 2004 een aanvraag in voor een visum type D met het oog op gezinshereniging in functie van zijn Belgische stiefmoeder die gehuwd is met zijn vader, van Turkse nationaliteit.

Hij wordt op 18 augustus 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en op 13 december 2007 van een C-kaart.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 juni 2013 een beslissing waarbij verzoekers verblijfrecht wordt ingetrokken en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 januari 2014 stelt verzoeker tegen die beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 30 april 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’(hierna: de vreemdelingenwet) en van de “exceptie van onbevoegdheid”.

Verzoeker had voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onbevoegdheid opgeworpen van de attaché om de eerste aanvankelijk bestreden beslissing te nemen omdat in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 ‘houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: het delegatiebesluit) geen delegatie voor beslissingen inzake het algemeen rechtsbeginsel *frausomniacorrumpit* is voorzien. Verzoeker voert aan dat in het bestreden arrest de grondslag van de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verward met de motivering. Volgens hem is die grondslag niet artikel 40 van de vreemdelingenwet maar het beginsel *frausomniacorrumpit*. Voor wat betreft de discussie over de bevoegdheid kan in het bestreden arrest dan ook niet worden gesteld dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing "niet louter verwezen heeft" naar het beginsel *frausomniacorrumpit* en dat dit motief zou "volstaan om de beslissing te schragen". Verder acht verzoeker het bestreden arrest foutief waar wordt gesteld dat een attaché op basis van artikel 6 van het delegatiebesluit enige bevoegdheid zou hebben voor het nemen van een beslissing betreffende het "vroegere" artikel 40 van de vreemdelingenwet. Die bevoegdheid is niet in artikel 6 van het delegatiebesluit opgenomen. Er kan enkel worden beslist op basis van "actuele" bevoegdheden, ook indien er vroeger wel een dergelijke bevoegdheid zou zijn geweest, *quod non*.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de argumenten van de verwerende partij niet kunnen worden aanvaard vermits anders iedere politieambtenaar, burgemeester enz. dergelijke beslissing zou kunnen nemen. Bovendien voorziet artikel 6 van het delegatiebesluit nergens een uitdrukkelijke delegatie aan ambtenaren voor het intrekken van een recht op verblijf. Ook weerlegt de verwerende partij niet verzoekers kritiek dat het bestreden arrest de motivering verward met de grondslag van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing.

Beoordeling

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Verzoeker betwist enkel de juistheid van de motivering van het bestreden arrest. Hij geeft nergens aan in welke mate uit deze motivering niet de redenen zouden blijken waarop het bestreden arrest is gesteund, noch op welk middel niet zou zijn geantwoord. Het eerste middel is derhalve ongegrond wat betreft de voorgehouden schending van de motiveringsplicht.

7. In het bestreden arrest wordt verzoekers middel betreffende de onbevoegdheid van de steller van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing verworpen om twee redenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt eerst dat, vermits niet wordt aangetoond dat de toepassing van het beginsel *fraus omniacorrumpit* is voorbehouden voor de staatssecretaris, niet kan worden besloten dat een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd zou zijn om dit algemeen rechtsbeginsel toe te passen, louter omdat geen delegatie betreffende dat rechtsbeginsel is voorzien in het delegatiebesluit. Vervolgens overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing “een verdere motivering bevat”. Hij stelt dat “verweerder [...] niet louter [heeft] verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omniacorrumpit*, doch tevens [heeft] toegelicht dat verzoeker, gelet op de vernietiging van het huwelijk van zijn vader en een Belgische vrouw - vernietiging die geldt *ex tunc* -, dient te worden geacht nooit enig recht op verblijf te hebben gehad”, dat “verweerder [...] duidelijk [heeft] gemotiveerd dat, ongeacht of verzoeker betrokken was bij de gepleegde fraude, ‘de vernietiging van het huwelijk in ieder geval in[houdt] dat alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien komen te

vervallen” en dat “hij [...] hierbij ook [heeft] aangegeven dat verzoeker nooit de stiefzoon van een Belgische vrouw was die op basis van het vroegere artikel 40 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kon laten gelden en verzoeker zich heden niet kan beroepen op ‘een uit fraude afgeleid recht’”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat dit motief volstaat om de eerste aanvankelijk bestreden beslissing te schragen en dat het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om te oordelen of een vreemdeling al dan niet, in functie van een familieband, een recht op verblijf kan laten gelden vermits artikel 6 van het delegatiebesluit een uitdrukkelijke delegatie voorziet aan attachés bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren of intrekken van een recht op verblijf.

8. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vormt het tweede motief, dit is de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk een verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw en dat het verblijfsrecht “is komen te vervallen” door de vernietiging van het huwelijk, dus een determinerend motief in de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de intrekking van het verblijfsrecht. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht overweegt, ligt de grondslag voor deze laatste beslissing in het verdwijnen van de rechtsbasis voor het verblijf, namelijk de vernietiging van het huwelijk van verzoekers vader met een Belgische onderdaan, waardoor dit huwelijk wordt geacht nooit te hebben bestaan. De omstandigheid dat dit huwelijk is vernietigd omwille van fraude, betekent niet dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken omwille van fraude. Verzoeker stelt derhalve ten onrechte dat zijn verblijfsrecht door de verwijzing naar het vernietigde huwelijk zou zijn ingetrokken op basis van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omniacorrumpit*.

Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet overwogen dat een attaché op basis van artikel 6 van het delegatiebesluit enige bevoegdheid zou hebben over het “vroegere” artikel 40 van de vreemdelingenwet. Wel wordt overwogen dat het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst

Vreemdelingenzaken, gelet op artikel 6 van het delegatiebesluit waarin een uitdrukkelijke delegatie van bevoegdheid is voorzien aan ambtenaren met de functie van attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren en intrekken van een recht op verblijf, bevoegd is om te oordelen of de vreemdeling in functie van een familieband al dan niet een recht op verblijf kan laten gelden. Verzoeker toont wat dit motief betreft geen enkele onwettigheid aan. In die mate is het middel ongegrond wat de aangevoerde miskennis van de exceptie van onbevoegdheid betreft.

9. In het licht van het tweede motief heeft verzoekers kritiek op het eerste motief van het bestreden arrest, de vaststelling dat een attaché van de dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om toepassing te maken van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omniacorrumpit*, betrekking op een overtollig motief. Die kritiek kan bijgevolg niet leiden tot de vernietiging van die aanvankelijk bestreden beslissing, en derhalve evenmin tot de cassatie van het bestreden arrest.

10. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoeker werpt in een tweede middelde schending op van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omniacorrumpit* op zich en samen met artikel 15.1 en 16.3 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 ‘inzake het recht op gezinshereniging’ (hierna: richtlijn 2003/86), van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Verzoekerverwijst naar zijn vierde middel in het verzoekschrift tot nietigverklaring en het antwoord daarop van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij acht het bestreden arrest volledig contradictorisch waar *fraus omniacorrumpit* niet als een determinerend motief

wordt beschouwd maar waar dit beginsel wel wordt behouden voor de beoordeling van de exceptie van onbevoegdheid en de beoordeling van de opgeworpen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), en het redelijkheidsbeginsel. Volgens verzoeker is het arrest ook onjuist omdat het determinerend motief van de aanvankelijk bestreden beslissing onmiskenbaar het beginsel *frausomniacorrumpit* is. Het arrest miskent de logische band tussen het beweerde bedrog als oorzaak en het verval van het verblijfsrecht als gevolg.

Verzoeker vervolgt dat zijn essentiële kritiek over de toepassing van dit beginsel niet wordt beantwoord in het bestreden arrest, met name dat *frausomniacorrumpit* enkel kan worden aangevoerd tegen degene die het bedrog heeft gepleegd en dat het gaat over individuele verantwoordelijkheid. De noodzaak van een individuele beoordeling blijkt des te meer uit de artikelen 16.3 en 15.1 van richtlijn 2003/86. Hieruit blijkt dat verzoeker recht heeft op een autonome verblijfstitel aangezien hij sinds vijf jaar over een C-kaart beschikt. Volgens verzoeker was de enige wettelijke mogelijkheid om een einde aan zijn verblijf te stellen de intrekking van het verblijf van zijn vader, doch hiervan wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing geen melding gemaakt.

12. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de schending van richtlijn 2003/86 impliciet aanwezig was in het verzoekschrift tot nietigverklaring door de verwijzing naar de noodzaak van een individuele beoordeling. Bovendien betreft het volgens hem een zaak van openbare orde waar het gaat om een aan een misdrijf gelieerde verantwoordelijkheid, zijnde de betichting van fraude.

13. In een brief van 23 mei 2015 aan de Raad van State verwijst verzoeker nog naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 oktober 2014 waarmee respectievelijk het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekers vader en de beslissingen tot intrekking van

verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekers moeder en zussen worden vernietigd omdat elke beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in hoofde van verzoekers vader ontbreekt.

Beoordeling

14. Zoals uit de behandeling van het eerste middel blijkt, vormt het motief in het bestreden arrest dat de aanvankelijk bestreden beslissing tot intrekking van verzoekers verblijfsrecht het verdwijnen van de rechtsbasis voor dit verblijf is, meer bepaald door de vernietiging van het huwelijk van verzoekers vader en stiefmoeder, een determinerend motief. In het bestreden arrest wordt bij de behandeling van verzoekers vierde middel overwogen dat “de kritiek van verzoeker inzake de toepasbaarheid in voorliggende zaak van het algemeen rechtsbeginsel *frausomniacorrumpit*, in de meest strikte betekenis, [...] dan ook [is] gericht tegen een overtollige vermelding in de eerste bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid van zijn grief [...] om die reden niet tot de nietigverklaring van deze akte [kan] leiden.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft daarmee geantwoord op verzoekers middel dat *frausomniacorrumpit* het determinerend motief is en dat het gaat over individuele verantwoordelijkheid. Verzoeker toont wat dat betreft geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan en het tweede middel is in die mate ongegrond.

15. Precies omdat het om een overtollig motief gaat, kan de eventuele strijdigheid van het motief betreffende het algemeen rechtsbeginsel *frausomniacorrumpit* met andere motieven van het bestreden arrest niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Waar in het bestreden arrest bij de behandeling van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel naar bedrog wordt verwezen, gaat het trouwens om bedrog dat is gepleegd door een nauwe verwante en niet door verzoeker zelf. Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

16. Richtlijn 2003/86 en in het bijzonder de door verzoeker aangehaalde artikelen 15.1 en 16.3 hebben betrekking op derdelanders als gezinshereniger. Te dezen betreft het echter gezinshereniging in functie van verzoekers Belgische stiefmoeder en dus niet om een derdelander. Alleen al om die reden is het tweede middel in die mate niet-ontvankelijk.

17. De verwijzing in verzoekers brief van 23 mei 2015 naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 oktober 2014 betreffende verzoekers vader, moeder en zussen is niet dienstig. Verzoekers recht op verblijf werd vastgesteld in functie van zijn Belgische stiefmoeder en niet in functie van zijn vader. De vraag of het verblijfsrecht van verzoekers vader al dan niet werd ingetrokken is daarom niet relevant voor de huidige zaak.

18. Het tweede middel kan niet tot cassatie kan leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Verzoeker werpt in een derde middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op de specifieke argumentatie van zijn tweede middel uit het verzoekschrift tot nietigverklaring, meer bepaald dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omniacorrumpit* niet is gekoppeld aan een specifiek artikel uit de wet zodat hij niet weet op grond van welke bepaling zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Noch artikel 40 noch artikel 7 van de vreemdelingenwet kan volgens hem een wettelijke basis vormen voor de intrekking van zijn verblijf. Verzoeker merkt op dat evenmin een modeldocument is gebruikt waaruit zou kunnen worden afgeleid op basis van welk artikel de aanvankelijk bestreden beslissing is genomen.

Beoordeling

20. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat “in de eerste bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd dat verzoeker initieel een recht op verblijf kon laten gelden op basis van het feit dat zijn vader was gehuwd met een Belgische vrouw, doch dat dit huwelijk werd vernietigd omdat werd vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk ging”, dat “verder nader [is] toegelicht dat, ingevolge de vernietiging van voormeld huwelijk, alle uit dit huwelijk voortvloeiende rechten - dus ook verzoekers verblijfsrecht - vervallen”, dat “verweerder [...] tevens [heeft] uiteengezet ‘te willen aannemen dat betrokkene niet van de fraude gepleegd door zijn vader op de hoogte was’, maar dat dit niet impliceert dat hij over ‘een recht op verblijf in het Rijk dat een rechtstreeks gevolg is van die fraude’ zou kunnen beschikken” en dat “gezien deze uiteenzetting [...] verzoeker niet [kan] worden gevolgd in zijn stelling dat de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen ‘waarom hij na 9 jaar wettig verblijf het land diende te verlaten aangezien hij geen fraude of strafbaar feit heeft gepleegd’. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat “verzoeker [...] ook niet [kan] voorhouden dat de juridische basis die ten grondslag ligt aan de eerste bestreden beslissing niet duidelijk is, nu wordt verwezen naar het feit dat hij geen recht op verblijf in toepassing van het oude artikel 40 van de vreemdelingenwet kan laten gelden en hem op grond van deze bepaling dus geen recht op verblijf kon en kan worden toegestaan”.

Met deze motivering heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers kritiek op de eerste aanvankelijk bestreden beslissing formeel beantwoord en uitdrukkelijk gesteld dat de juridische basis voor die beslissing wel duidelijk is. Daarmee is voldaan aan de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. De omstandigheid dat de motieven van het bestreden arrest onjuist zouden zijn, is in dat opzicht niet relevant. Het derde middel is ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. Verzoeker werpt in een vierde middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 8 van het EVRM, van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker had in een derde middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM afzonderlijk en samen met artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Hij voert aan dat zijn betoog dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing geen vermelding van of overweging betreffende artikel 8 van het EVRM bevat, laat staan een proportionaliteitsafweging, niet wordt beantwoord in het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag zijn eigen motivering niet in de plaats stellen van die van de aanvankelijk bestreden beslissing. Met die motivering wordt overigens niet verzoekers kritiek weerlegd dat geen rekening is gehouden met artikel 8 van het EVRM.

Verder faalt volgens verzoeker het motief van het bestreden arrest dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsverplichting oplegt en dat deze verdragsbepaling niet voorziet dat uit de motieven moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd. Hij besluit dat de uitdrukkelijke verwijzing naar 's Raad arrest nr. 125.588 van 21 november 2003 eveneens faalt.

Beoordeling

22. Verzoekers kritiek dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen toepassing is gemaakt van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat een proportionaliteitsafweging is gemaakt, wordt in het bestreden arrest beantwoord met de overweging “dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsplicht oplegt

aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588)”. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het vierde middel is in die mate ongegrond.

23. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond.

24. Het vierde middel kan niet tot cassatie leiden.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

25. Verzoeker werpt in een vijfde middel de schending op van artikel 8 van het EVRM, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tweede onderdeel van het derde middel niet heeft beantwoord, namelijk de schending van het redelijkheidsbeginsel gekoppeld aan artikel 8 van het EVRM, vermits de twee opgeworpen elementen van het middel enkel afzonderlijk worden beantwoord.

Volgens verzoeker gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van enkel het redelijkheidsbeginsel op zich ook voorbij aan het concreet ingeroepen argument dat “de beweerde fraude door de vader gepleegd, niet zonder meer kan worden toegeschreven aan de destijds minderjarige verzoeker, die hier wel al zijn kansen heeft benut”, evenals aan het argument dat “het algemeen rechtsbeginsel (frausomniacorrumpit) niet wordt afgewogen tegen het redelijkheidsbeginsel”.

Verder laat verzoeker gelden dat de invulling van het redelijkheidsbeginsel op zich ook is geschonden in het bestreden arrest door niet te aanvaarden dat het niet redelijk is dat een zoon het slachtoffer moet worden van een door zijn vader gepleegde fraude, zeker niet wanneer deze zoon hier als minderjarige kwam en al zo lang in het land verblijft.

26. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel in het kader van het gezinsleven een specifieke invulling en beoordeling betreft, die overigens een ruimere appreciatie toelaat van het recht op gezinsleven dan een loutere beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

Beoordeling

27. In het bestreden arrest wordt overwogen dat “met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat het in strijd is met het redelijkheidsbeginsel om te besluiten dat een vreemdeling geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat

het gevolg is van het bedrog dat, mede ten voordele van deze vreemdeling, werd gepleegd door een nauwe verwant”. Verder wordt overwogen dat “in de mate dat verzoeker de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM bij zijn grief betreft moet worden gesteld dat reeds is vastgesteld dat geen schending van deze verdragsbepaling wordt aangetoond”.

Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest wel verwezen naar artikel 8 van het EVRM, betrokken op het redelijkheidsbeginsel. Verder wordt verzoekers argumentatie dat het bedrog niet door hemzelf is gepleegd eveneens betrokken op het redelijkheidsbeginsel. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en het vijfde middel is in die mate ongegrond.

28. Verzoeker acht het onredelijk dat een zoon het slachtoffer wordt van een door zijn vader gepleegde fraude, zeker omdat hij hier als minderjarige kwam en al vele jaren in het Rijk verblijft. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden en in de plaats van de eerste rechter na te gaan of een bepaalde beslissing op basis van bepaalde feiten al dan niet redelijk is. Verzoeker maakt met de weergave van zijn eigen standpunt alleszins geen schending van de inhoud van het redelijkheidsbeginsel in het bestreden arrest aannemelijk. Het vijfde middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

29. Het vijfde middel kan niet tot cassatie leiden.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

30. Verzoeker werpt in een zesde middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/64 van de vreemdelingenwet en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Verzoeker voert aan dat in het bestreden arrest in antwoord op zijn vijfde middel wordt gesteld dat hij niet aantoont dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen met toepassing van een in dat middel vermelde bepaling zodat niet blijkt dat artikel 54 van het vreemdelingenbesluit te dezen van toepassing was. Verzoeker acht dit tegenstrijdig met de stelling in het bestreden arrest dat het “niet ter discussie staat” dat een attaché op grond van artikel 6 van het delegatiebesluit bevoegd is te oordelen of een vreemdeling al dan niet een recht op verblijf kan laten gelden.

Verder stelt verzoeker dat het motief in het bestreden arrest dat het niet gebruiken van een modeldocument voor de aanvankelijk bestreden beslissing niet toelaat te besluiten tot een vormgebrek en tot nietigheid, feitelijk onjuist is. De vreemdelingenwet heeft juist voorzien dat specifieke beslissingen via bepaalde modeldocumenten worden genomen omwille van de rechtszekerheid van de burgers.

31. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat hij in dat middel het verband heeft aangetoond tussen de juridische grondslag die de beslissing zelf moet hebben en de hieraan gekoppelde wijze van kennisgeving. Volgens verzoeker vergist de verwerende partij zich waar zij stelt dat er geen interne contradictie in het arrest zou zijn.

Beoordeling

32. In het bestreden arrest wordt overwogen dat “het feit dat de kennisgeving van een beslissing niet door middel van een bepaald modeldocument gebeurde [...] daarenboven hoe dan ook niet toe[laat] te besluiten dat deze beslissing op zich door enig gebrek is aangetast en kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden”. Er is enkel sprake van een “gebrek” en niet van een

“vormgebrek”, zoals verzoeker voorhoudt. Het voormelde motief houdt duidelijk in dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van een beslissing niet toelaat te besluiten dat die beslissing zelf is aangetast door een onwettigheid. Bovendien blijkt uit het bestreden arrest en verzoekers kritiek, evenals uit de behandeling van de vorige middelen, dat het onmiskenbaar gaat om een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. In het licht hiervan kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze besluiten dat artikel 54 van het vreemdelingenbesluit niet werd geschonden. Het zesde middel is ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

33. De verwerende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van verzoeker.

34. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorzienne maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om hetbedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

[...]”

Te dezen genietverzoeker juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van verzoeker als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde

wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verwerende partij toont geen “kennelijk onredelijke situatie” aan die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie december tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas ,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques